

# Illés – Második szám

## *Prófétai jellemzők*

Jeff Pippenger

2023-09-27

Az előző cikkben Illést jelképként azonosítottuk. William Miller szabályaival összhangban a „jelképeknek” egynél több jelentésük is lehet. Ezért Illés mint jelkép az Illés és Mózes alkotta kettős jelkép egyik részét is képviselheti. Illés és Mózes kettős jelképe végigvonul a Jelenések egész könyvén, és ha bizonytalanok vagyunk afelől, hogy ez a kettős jelkép mit ábrázol, akkor bizonytalanok vagyunk a Jelenések könyvében található, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt felnyitott üzenetet illetően is. Ezért most kifejezetten foglalkozni fogunk bizonyos profétai jellemzőkkel, amelyeket Illés jelképével azonosítanak.

Három elsődleges tanúunk van e profétai jellemzők megállapítására. E tanúk Illés próféta, Keresztelő János és William Miller, akiket az ihlet egymással felcserélhető jelképekként azonosít.

„Ezrek indítottak arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Jánoshoz, Jézus előfutarához hasonlóan azok, akik ezt az ünnepélyes üzenetet hirdették, kényszerűen érezték arra, hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek. Bizonyságtételük arra irányult, hogy felrázza és nagy erővel megindítsa a gyülekezeteket, valamint nyilvánvalóvá tegye azok valódi jellemét. És amikor felhangzott az ünnepélyes figyelmeztetés, hogy meneküljenek az eljövendő harag elől, sokan, akik a gyülekezetekhez tartoztak, elfogadták a gyógyító üzenetet; felismerték hűtlenségeiket, és a megtérés keserű könnyei között, a lélek mélységes gyötrelmével megalázkodtak Isten előtt. És amikor Isten Lelke megnyugodott rajtuk, ők is segítettek hirdetni a kiáltást: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.«” Early Writings, 233.

Illésnek, Keresztelő Jánosnak és Millernek meghatározott lélek adatott, amely irányította és meghatározta munkájukat. Bizonyságtételük „arra volt számítva, hogy felrázza és erőteljesen befolyásolja az egyházakat, és nyilvánvalóvá tegye” e gyülekezetek „valódi jellemét”. Akár Aháb idejében, akár Keresztelő János, akár William Miller korában, azok az egyházak, amelyekhez szóltak, mind olyan laodíceai vaksággal rendelkeztek, amely oly mély és sötét volt, hogy az üzenetnek oly közvetlennek kellett lennie, mint amikor a „fejsze a fa gyökerére vettetik”. Ez magában foglalta a kegyelemidő lezárulásának kihirdetését, ami Keresztelő János esetében annak a „haragnak” a figyelmeztetése volt, amely „eljövendő” volt. Miller üzenete is, amely így hangzott: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája”, szintén figyelmeztetés volt az eljövendő haragra.

„János hangja úgy emelkedett fel, mint a trombita. Megbízata ez volt: »Mondd meg népemnek bűneit, és Jákób házának vétkeit« (Ézsaiás 58:1). Nem részesült emberi tudományos képzésben. Tanítói Isten és a természet voltak. De szükség volt valakire, aki elkészíti az utat Krisztus előtt, aki elég bátor ahhoz, hogy hangját a régi profétákéhoz hasonlóan hallassa, és a

romlott nemzetet bűnbánatra szólítsa.” Szemelvények, 2. könyv, 148.

Illés megparancsolta nemzedékének, hogy azon a napon válasszanak, vajon Istent szolgálják-e vagy Baált; és az a nemzedék egy szót sem felelt, ami egyenlő volt Baál választásával.

„Soha nem volt nagyobb szükség hűséges intésekre és feddésekre, valamint alapos, egyenes eljárásra, mint éppen ebben az időben. Sátán nagy hatalommal szállt alá, tudván, hogy ideje rövid. Elárasztja a világot tetszetős mesékkel, és Isten népe szereti, ha hízogó dolgokat szólnak nekik. A bűnt és a gonoszsgot nem utálják. Megmutattattott nekem, hogy Isten népének szilárdabb, határozottabb erőfeszítéseket kell tennie, hogy visszaszorítsa a beáramló sötétséget. Isten Lelkének alapos munkájára van most szükség, mint még soha ezelőtt. A tompaságot le kell rázni. Fel kell serkennünk abból a tespedtségből, amely pusztulásunkat fogja okozni, ha nem állunk ellen neki. Sátánnak erős, uralkodó befolyása van az elmék fölött. Prédikátorok és nép egyaránt annak a veszélynek vannak kitéve, hogy a sötétség hatalmainak oldalán találtnak. Most nincs olyan, hogy semleges álláspont. Mindannyian vagy határozottan az igaz mellett állunk, vagy határozottan a rosszal tartunk. Krisztus ezt mondta: »Aki nincs velem, ellenem van; és aki nem gyűjt velem, tékozol.«” Bizonyágtételek, 3. kötet, 327.

János történelmének „elfajult nemzetét” „vipérák fajzatának” nevezte. A milleriták végül történelmük elfajult nemzetét Babilon leányaiként azonosították. Akár Illésről, akár Jánosról, akár Millerről legyen szó, e három közül egyik sem volt teológus. Mindhármukat az élet közönséges útjairól hívták el.

„Az igazság, amint Jézusban van, úgy, ahogyan Ő hirdette azt, amikor a párnás felhő burkolta körül, a mi napjainkban is valóság és igazság, és éppoly bizonyosan meg fogja újítani a befogadó értelmét, mint ahogyan a múltban is megújította az emberek értelmét. Krisztus kijelentette: »Ha Mózesre és a Prófétákra nem hallgatnak, akkor sem győzetnek meg, ha valaki feltámad a halottak közül.« (Lukács 16:31).”

„Népként el kell készítenünk az Úr útját, a Szentlélek mindent felülbíró vezetőse alatt, hogy az evangélium tisztaságában terjedhessen. Az élő víz folyamának pályáján egyre mélyebbé és szélesebbé kell válnia. Minden területen, közel és távol, emberek hívattnak majd el az eke mellől és a közönségesebb kereskedelmi foglalkozásokból, amelyek nagymértékben lekötik az elmét, és olyan férfiakkal kapcsolatban nyernek majd képzést, akik tapasztalattal bírnak — olyan férfiakkal, akik értik az igazságot. Isten legcsodálatosabb munkálkodása által a nehézségek hegyei elmozdíttnak és a tengerbe vettetnek. Dolgozzunk úgy, mint akik megtapasztalták az igazság erejét, amint az Jézusban van.”

„E korszakban események sorozatának kell bekövetkeznie, amelyek nyilvánvalóvá teszik, hogy Isten ura a helyzetnek. Az igazságot világos, félreérthetetlen nyelven fogják hirdetni. Azok, akik az igazságot prédikálják, arra törekednek majd, hogy jól rendezett életükkel és istenfélő magaviseletükkel bizonyítsák az igazságot. És miközben ezt teszik, erőteljessé válnak az igazság képviselőiben, és annak abban a bizonyos, biztos alkalmazásában, amelyet Isten adott neki.”

„Amikor azok a férfiak, akik megismerték és tanították az igazságot, az emberi értelemhez hajlanak, és a megtévesztett elméknek a maguk meséinek eledelét osztják, akkor éppen itt az ideje annak, hogy azok, akik egykor az evangéliumi munkában voltak munkások, de az éttermek, élelmiszerüzletek és más kereskedelmi tevékenységek irányításába vonódtak el, felsorakozzanak, szorgalmasan tanulmányozzák Bibliájukat, és Isten igéjével a kezükben, a mennyei angyalokkal együttműködve, osszák az igei igazságot, a lelki táplálékot. Ez a munka most hangosan isteni kijelölésű munkásokat követel. A Mindenhatóság akkor majd ezt mondja a nehézségek hegyeinek: Távozzatok el, és vetessetek a tengerbe.” Paulson Collection, 73, 74.

Illés, János és Miller olyan férfiak voltak, és ilyenként olyan férfiakat képviselnek, akiket a „közönségesebb” „foglalkozásokból” hívnak el, mert „azok a férfiak”, akik korábban az igazságot tanították, végül „az emberi értelemhez fordulnak, és a megtévesztett elméknek a maguk meséinek eledelét mérik ki”. Az elhívott közönséges emberek adják majd a bibliai prófécia „biztos alkalmazását”, úgy, „ahogyan Isten adta azt”. A szakaszban White testvér kétszer is a „hegyeket” „a nehézségek hegyeként” azonosította. E férfiak munkája magában foglalta „minden hegy” megalázását. Az a munka, amelyet az alázatos körülmények ekéjétől elhívott közönséges emberek végeznek el, azt a munkát jelképezi, amely a helyes bibliai módszertan azonosításából áll, szemben az emberi mesék eledelével, amelyet a kor teológusai osztogatnak.

„Keresztelő János munkája, valamint azoknak a munkája, akik az utolsó napokban Illés szellemében és erejével lépnek fel, hogy felrázzák a népet közönyéből, sok tekintetben ugyanaz. Az ő munkája előképe annak a munkának, amelyet ebben a korban el kell végezni. Krisztus másodszor is eljön, hogy igazságban ítélje meg a világot. Isten követéinek, akik a világnak adandó utolsó figyelmeztető üzenetet hordozzák, elő kell készíteniük az utat Krisztus második adventje előtt, miként János előkészítette az utat az ő első adventje előtt. Ebben az előkészítő munkában „minden völgy felmagasztaltatik, és minden hegy és halom megalacsonyíttatik; és az egyenetlen egyenessé lesz, és a göröngyös sima úttá”, mert a történelem megismétlődik, és ismét „megláttatik az Úr dicsősége, és minden test egyaránt látni fogja azt; mert az Úr szája szólt.” Southern Watchman, 1905. március 21.

A három reformátor ama jellemzői, amelyeket Ézsaiás azonosított, a következők: minden völgy felmagasztaltatik, minden hegy megalacsonyíttatik, a görbe egyenessé lesz, és az egyenetlen helyek simává válnak. Az Úrnak az az útja, amely a völgyek felmagasztalása, a hegyek megalacsonyítása, valamint a görbe egyenessé és az egyenetlen helyek simává tétele által készítették el, a régi ösvények.

Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessetek a kietlenben ösvényt a mi Istenünknek. Minden völgy fölemelkedik, minden hegy és halom alászáll; az egyenetlen egyenessé lesz, és a göröngyös sík földdé. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test együtt látja azt; mert az Úr szája szólt. Ézsaiás 40:3–5.

Amikor a szórszálhasogató zsidók megkérdézték Keresztelő Jánost, vajon ő-e az eljövendő Illés, azt felelte, hogy nem; ugyanakkor önmagát az Ézsaiás könyvéből való igeszakasszal azonosította.

És ez János bizonyágtétele, amikor a zsidók papokat és lévítákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdézzék tőle: Ki vagy te? És megvallotta, és nem tagadta; hanem

megvallotta: Nem én vagyok a Krisztus. És megkérdezték őt: Hát akkor? Illés vagy-e? És ő azt mondta: Nem vagyok. Ama próféta vagy-e? És ő így felelt: Nem. Erre azt mondták neki: Ki vagy tehát, hogy feleletet adhassunk azoknak, akik minket küldtek? Mit mondasz magadról? Ő ezt mondta: Én vagyok a pusztában kiáltó szava: Egyengessétek az Úr útját, amint megmondta Ésaías próféta. János 1:19–23.

Az „Úr útjának” előkészítése azt a módszertant azonosítja, amelyet az angyalok Millert arra vezettek, hogy megértse és alkalmazzon annak érdekében, hogy előkészítse annak az „útnak” a bibliai megértését, amelyen az embereknek járniuk kellett. Minden „hegyet” le kellett alacsonyítani, mert a bibliai prófécia hegyei olyan igazságokat jelképeznek, amelyek első pillantásra nyilvánvalóan túl nehéznek tűnnek a megértéshez. Annak megértése, hogy Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenötödik versében az északi király által meghódítani próbált dicsőséges szent hegy, először a jeruzsálemi szó szerinti dicsőséges szent hegy azonosításával történik, amely prófétai értelemben meghatározza a lelki dicsőséges szent hegyet. Annak a hegynek a megmagyarázásához, amely Armageddonként van megnevezve, ami Megiddó hegyét jelenti, a szó szerinti Megiddóhoz kell menni. A prófétai nehézségek, amelyek nehéznek vannak ábrázolva, eltűnnek, amikor alkalmazásra kerül az az elv, hogy valamely dolog kezdete szemlélteti annak végét.

Az az eljárás mód, amelyet Ézsaiás képvisel, amelyre János hivatkozik, és amelyet Miller kifejtett, minden völgyet felemel. Legyen az akár a „látás völgye” Ézsaiás huszonkettedik fejezetében, akár a „száraz csontok völgye” Ezékielnél, akár „Jósáfát völgye” Jóel könyvében: az az eljárás mód, amely Krisztus jellemének helyes megértésén alapul — amint ő a millerita történelemben Palmoniként, a Csodálatos Számlálóként, a mi történelmünkben pedig mint Alfa és Ómega, a csodálatos nyelvészként jelenik meg — az, ami felmagasztalja azokat a prófétai igazságokat, amelyeket Isten Igéjének „völgyei” jelképeznek.

A meggömbült dolgok, amelyeket egyenessé kell tenni, és az egyenetlen helyek, amelyeket simává tesznek, annak a munkának a jelképei, amely a laodiceai papság által mérgezett mesés tanaik fenntartására alkalmazott szokások és hagyományok helyreigazításában áll. Illés munkája kifejezetten úgy van azonosítva, mint amely a helyes bibliai módszertant képviseli a teológusok és papok meséi ellenében. Ezt a munkát „egyszerű emberek” végzik el, nem pedig a művelt papok és teológusok. E három tanú prófétai jellemzői között ott van az az egyszerű tény is, hogy az eljövendő Illés férfi lesz.

Ez a megfigyelés talán jelentéktelennek tűnhet, de mivel az adventizmus teológusai igyekeznek fenntartani meséiket, kiragadtak egy részletet White testvérnő egyik írásából, amelyben jövő időben beszél egy férfiról, aki Illés szellemében és erejével fog eljönni, majd hozzátoldják saját magyarázó meséjüket, és ragaszkodnak ahhoz, hogy White testvérnő önmagáról beszélt.

„A próféciának be kell teljesednie. Az Úr ezt mondja: »Íme, elküldöm néktek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.« Valakinek el kell jönnie Illés lelkével és erejével, [Lásd a függeléket.] és amikor megjelenik, az emberek ezt mondhatják: »Túlságosan buzgó vagy, nem a megfelelő módon magyarázod az Írásokat. Hadd mondjam meg neked, hogyan tanítsd az üzenetedet.«”

„Sokan vannak, akik nem tudnak különbséget tenni Isten munkája és az ember munkája között. Elmondom az igazságot úgy, amint Isten adja azt nekem, és most azt mondom: ha továbbra is hibát kerestek, és a viszálykodás lelkületét ápoljátok, soha nem fogjátok megismerni az igazságot. Jézus ezt mondta tanítványainak: »Még sok mondanivalóm van számotokra, de most el nem hordozhatjátok.« Nem voltak olyan állapotban, hogy értékelni tudják a szent és örökkévaló dolgokat; Jézus azonban megígérte, hogy elküldi a Vigasztalót, aki majd megtanítja őket mindenre, és eszükbe juttat mindent, amit nekik mondott.»

„Testvérek, nem szabad emberbe vetnünk bizodalmunkat. »Szünjete meg hát az embertől, akinek orrában lehelet van; ugyan miben számítható valaminek?« Tehetetlen lelketeke Jézusra kell függesztenetek. Nem illik hozzánk, hogy a völgy forrásából igyunk, amikor a hegyen is van forrás. Hagyjuk el az alacsonyabb patakokat; jöjjünk a magasabb forrásokhoz. Ha van az igazságnak olyan pontja, amelyet nem értetek, amelyben nem értetek egyet, kutassatok, vessétek össze az Írást az Írással, mélyesszétek le az igazság aknáját Isten Igéjének bányájába. Önmagatokat és véleményeiteket Isten oltárára kell helyeznetek, félre kell tennetek előzetes elképzeléseiteket, és engednetek kell, hogy a mennyi Lelke vezessen el minden igazságra.”  
Testimonies to Ministers, 475, 476.

„Valakinek el kell jönnie Illés lelkével és erejével”: e szavakat némelyek tévesen egy olyan személyre alkalmazták, akiről azt gondolták, hogy prófétai üzenettel fog fellépni Mrs. White életét és munkásságát követően. A „Let Heaven Guide” című cikket alkotó három bekezdés csupán kis részét képezi annak az előadásnak, amelyet Ellen White 1890. január 29-én reggel tartott Battle Creekben, Michigan államban. Amikor ez az anyag 1890. február 18-án megjelent a Review and Herald hasábjain, a „How to Meet a Controverted Point of Doctrine” címet viselte. E cikkből vett további részletek, amelyeket nagyrészt e kötet egyes oldalainak kiegészítésére használtak fel, a 23., 104., 111., 119., 158., 278. és 386. oldalakon találhatók. A cikk teljes egészében megjelent a Selected Messages 1:406–416 oldalain, és az a rész, amely a „Let Heaven Guide” című kivonatot alkotja, a 412. és 413. oldalon szerepel. Amikor a cikket teljes egészében olvassuk, nyilvánvalóvá válik, hogy Ellen White e kijelentésében, amelyet alig több mint egy évvel a minneapolis-i konferencia után tett egy battle creeki csoport előtt, saját szolgálatáról beszélt. Némelyek bírálónak váltak munkájával szemben. Figyeljük meg, hogy abban a bekezdésben, amely közvetlenül megelőzi azt, amely e kötet 475. oldalán szerepel, Ellen White ezt mondja:”

„Arra a pontra kell jutnunk, ahol minden különbség felolvad. Ha úgy gondolom, hogy világosságom van, kötelességemet teljesítve elő fogom azt terjeszteni. Tegyük fel, hogy másokkal tanácskoznék az üzenet felől, amelyet az Úr adna nekem, hogy átadjam a népnek; akkor az ajtó bezárulhatna, úgyhogy a világosság nem jutna el azokhoz, akikhez Isten küldte azt. Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, »a tanítványok egész sokasága örvendezni és hangos szóval dicsérni kezdte Istent mindazokért a hatalmas cselekedetekért, amelyeket láttak; ezt mondván: Áldott a Király, aki az Úr nevében jön: békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban. És a sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: Mester, dorgáld meg tanítványaidat. Ő pedig felelvén ezt mondta nekik: Mondom nektek, hogy ha ezek elhallgatnak, a kövek azonnal kiáltani fognak« (Lukács 19:37–40).

„A zsidók megpróbálták megakadályozni annak az üzenetnek a hirdetését, amelyet Isten Igéje előre megjövendölt.”

„Ezután ismét saját tapasztalatára utal:

„A próféciának be kell teljesednie. Az Úr ezt mondja: „Ímé, elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljő az Úrnak nagy és félelmetes napja” (Malakiás 4:5). Valakinek el kell jönnie Illés lelkületével és erejével, és amikor megjelenik, az emberek ezt mondhatják: „Túl buzgó vagy, nem a megfelelő módon értelmezed az Írásokat.” —Selected Messages, 1. kötet, 412. oldal.

„Hogy saját tapasztalatára utalt, az a következő bekezdésből is világosan kitűnik, amelyben kijelenti:”

„„Elmondom az igazságot, amint Isten nekem adja....”“ Függelék a Bizonyságtételek a lelkészekhez című műhöz.

Az a tény, hogy Ellen White-nak saját korszaka teológusainak és vezetőinek meséivel kellett foglalkoznia, semmiképpen sem bizonyítja azt, hogy önmagát azonosította volna azzal a „férfival”, aki a jövőben Illés lelkével és erejével fog eljönni. Hol van bármiféle bizonyíték Ellen White adventizmuson belüli számos ellenfelére, akik az általa alkalmazott bibliaértelmezési módszert támadták? Mikor mondták neki valaha is: „nem a megfelelő módon értelmezed az Írásokat”? Világosan kijelenti, hogy a világ végén lesz egy népi mozgalom, amelyet Illés lelke és ereje hatalmaz fel, és semmiféle jogos alap nincs annak állítására, hogy ő úgy gondolta volna, a harmadik angyal hangos kiáltásának ez a mozgalma már abban az időben zajlott, amikor Illés erejének jövőbeni megnyilvánulásáról prófétált. A laodiceai adventista teológusok azt akarják elhíttetni nyájukkal, hogy White testvérnő „saját tapasztalatára utalt”, mint Illés próféta beteljesedésére, akit az Úr nagy és rettenetes napja előtt kell elküldeni.

Ímé, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja. Malakiás 4:5.

Illésnek mint jelképnek egyik prófétai jellemzője az, hogy olyan bibliai módszertant jelenít meg, amely szembeszáll egy olyan papság meséivel, amely szokások és hagyományok meséit osztogatja. Útkészítő munkája („ez az út, ezen járjatok”) azzal a bibliai módszertannal valósul meg, amely szembeszáll a megromlott papság tanításaival. És Illés, Keresztelő János és Miller hármastanúbizonyossága szerint; Sister White ama tanúságtételével együtt, amely Illés akkor még jövőbeni megjelenéséről szól, ő férfi lesz, nem nő. Amikor Palmeri, valamint az Alfa és az Omega módszertana helyesen értetik meg, akkor az nem pusztán a Szentírás értelmezésére szolgáló bibliai szabályok összességéként ismerhető fel, hanem Krisztus jellemének másolataként, amely az Ő dicsősége.

És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test együtt meglátja azt; mert az Úr szája szolt. Ézsaiás 40:5.

Krisztus legbensőbb jellemét az a módszer képviseli, amelyet Igéje megértésében kell alkalmazni, mert Ő az Ige.

„Isten törvénye a mennyei szentélyben az a nagy eredeti, amelynek tévedhetetlen másolata volt a kőtáblákra írt előírásokban, és amelyeket Mózes a Pentateuchosban feljegyzett. Akik ennek a fontos pontnak a megértésére eljutottak, azokat ez arra vezette, hogy felismerjék az isteni törvény szent, változhatatlan jellegét. Úgy látták meg, mint még soha azelőtt, a Megváltó szavainak erejét: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocskája sem múlik el semmiképpen.” Máté 5:18. Isten törvénye, mivel az Ő akaratának kinyilatkoztatása, jellemének hű képmása, örökké meg kell hogy maradjon, „mint hű tanú a mennyben”. Egyetlen parancsolatot sem töröltek el; egy jóta vagy pontocskája sem változott meg. A zsoltáros ezt mondja: „Mindörökre, Uram, szilárdan áll a te igéd a mennyben.” „Minden rendelése bizonyos. Megingathatatlanok mindörökkön örökké.” Zsoltárok 119:89; 111:7, 8.” A nagy küzdelem, 434.

Amiként a Tízparancsolat Krisztus jellemének megváltoztathatatlan lenyomata, úgy a prófétai értelmezés szabályai is az Ő jellemének lenyomatai.

„Magunknak kell tudnunk, mi alkotja a kereszténységet, mi az igazság, mi az a hit, amelyet átvettünk, melyek a Biblia szabályai — a legfőbb tekintélytől kapott szabályok. Sokan vannak, akik ok nélkül hisznek, hitüknek nincs olyan alapja, amelyre építhetnék, és nincs elegendő bizonyítékuk az ügy igaz voltára nézve. Ha olyan gondolatot terjesztenek eléjük, amely összhangban van saját előzetesen kialakított véleményükkel, készek azt azonnal elfogadni. Nem okból következtetnek az okozatra, hitüknek nincs valódi alapja, és a próba idején rá fognak jönni, hogy homokra építettek.

„Aki megelégszik a Szentírásról való saját, jelenlegi tökéletlen ismeretével, azt gondolván, hogy ez elegendő az üdvösségéhez, végzetes csalásban nyugszik. Sokan vannak, akik nincsenek alaposan felkészítve szentírási érvekkel, hogy képesek legyenek felismerni a tévedést, és elítélni mindazt a hagyományt és babonáságot, amelyet igazságként tukmáltak rájuk. Sátán a maga saját gondolatait vitte be Isten imádatába, hogy megrontsa Krisztus evangéliumának egyszerűségét. Nagyszámú azoknak a serege, akik azt vallják, hogy hiszik a jelenvaló igazságot, mégsem tudják, miben áll a hit, amely egyszer a szenteknek adatott át — Krisztus bennetek, a dicsőség reménysége. Azt gondolják, hogy a régi határköveket védelmezik, mégis langymelegek és közömbösek. Nem tudják, mit jelent a szeretet és a hit valódi erejét tapasztalatukba beleszőni és birtokolni. Nem a Bibliát szorosan kutató tanulmányozók, hanem restek és figyelmetlenek. Amikor nézeteltérések támadnak a Szentírás egyes szakaszai felől, azok, akik nem céltudatosan tanulmányoztak, és nincsenek határozottak abban, hogy mit hisznek, elszakadnak az igazságtól. Mindenkire rá kellene nyomnunk annak szükségességét, hogy szorgalmasan kutassák az isteni igazságot, hogy tudják, hogy tudják, mi az igazság. Némelyek nagy tudást igényelnek maguknak, és megelégedettek állapotukkal, miközben nincs bennük több buzgalom a munka iránt, nincs bennük izzóbb szeretet Isten iránt és azok iránt a lelkek iránt, akikért Krisztus meghalt, mint ha soha nem ismerték volna Istent. Nem azért olvassák a Bibliát, hogy annak velejét és kövérségét a saját lelkük számára elsajátítsák. Nem érzik, hogy az Isten szava szól hozzájuk. De ha meg akarjuk érteni az üdvösség útját, ha meg akarjuk látni az Igazság Napjának sugarait, céllal kell tanulmányoznunk a Szentírást, mert a Biblia ígéretei és próféciai a dicsőség világos sugarait vetik az isteni megváltási tervre, amely nagy igazságokat nem értik világosan.” The 1888

Valóban kereszténynek lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonlóvá válunk. A szakasz rámutat arra, hogy „magunknak kell tudnunk, mi alkotja a kereszténységet”. Azt mondja, hogy „tudnunk kell”, „mi az igazság”. „Tudnunk kell”, „mi az a hit, amelyet kaptunk”. Tudnunk kell, „melyek a bibliai szabályok — azok a szabályok, amelyeket a legfelsőbb tekintély adott nekünk”. Krisztushoz hasonlóvá válni megköveteli annak ismeretét, hogy melyek azok a bibliai szabályok, amelyeket a legfelsőbb tekintély adott nekünk. E szabályok nélkül nem lehetünk Krisztushoz hasonlók, mert a legfelsőbb tekintély által adott szabályok az Ő jellemének hű másolatai.

Illés másik jellemzője a szövetség követének útját előkészítő munka. Illés azt a munkát jelképezi, amely egy olyan történelmi időszakban megy végbe, amikor egy korábbi választott népet félretesznek, és ezzel egyidejűleg egy új választott népet választanak ki. Ez a történelmi időszak olyan megtisztítási folyamatot jelenít meg, amely egy olyan népet hoz létre, akit tiszta áldozatként ábrázolnak, ellentétben a korábbi tisztátalan választott néppel.

Ímé, elküldöm követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki állhat meg az ő eljövételének napján? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja; És úgy ül majd, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban való áldozatot vigyenek az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és a hajdani esztendőekben. Malakiás 3:1–4.

Keresztelő János előkészítette az utat Krisztus számára, hogy hirtelen eljöjjön, és megtisztítsa templomát. A templom megtisztítása Krisztus szolgálatának kezdetén és végén Malakiás harmadik fejezetének beteljesedése volt. János volt az a követ, aki előkészítette az utat a szövetség Követe számára, hogy megtisztítsa Lévi fiait.

„A templom megtisztításával Jézus Messiásként hirdette meg küldetését, és megkezdte munkáját. Az a templom, amelyet az isteni Jelenlét lakhelyéül emeltek, arra rendeltetett, hogy szemléltető tanítás legyen Izráel és a világ számára. Öröktől fogva Isten szándéka az volt, hogy minden teremtetett lény, a fénylő és szent szeráftól az emberig, a Teremtő bennlakásának temploma legyen. A bűn miatt az emberiség megszűnt Isten temploma lenni. A gonoszság által elsötétített és beszennyezett emberi szív többé nem nyilatkoztatta ki az Isteni dicsőségét. Ám Isten Fiának megtestesülése által a menny célja beteljesedik. Isten az emberiségben lakozik, és az üdvözítő kegyelem által az ember szíve ismét az Ő templomává lesz. Isten azt akarta, hogy a jeruzsálemi templom állandó bizonyossága legyen annak a magasztos rendeltetésnek, amely minden lélek előtt nyitva áll. A zsidók azonban nem értették annak az épületnek a jelentőségét, amelyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem adták át magukat az isteni Lélek szent templomaiként. A jeruzsálemi templom udvarai, amelyeket a szentségtelen kereskedés zűrzavara töltött be, túlságosan is hűen ábrázolták a szív templomát, amelyet érzéki szenvedélyek és szentségtelen gondolatok jelenléte szennyezett be. Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, kijelentette küldetését, hogy megtisztítsa a szívet a bűn szennyétől — a földi kívánságoktól, az önző vágyaktól, a lelket

megrontó gonosz szokásoktól. „És mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És kicsoda állhat meg az ő megjelenésekor? Mert olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja. És beül mint ezüstolvasztó és -tisztító, megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt.” Malakiás 3:1–3. Jézus élete, 161.

Keresztelő János volt az a követ, aki előkészítette az utat Krisztus számára, hogy hirtelen eljöjjön és megtisztítsa az Ő templomát; és William Miller ugyanezt az előkészítő munkát végezte el Krisztus számára, hogy 1844. október 22-én hirtelen eljöjjön a Szentek Szentjébe.

„Krisztus eljövetele mint a mi főpapunk a szentek szentjébe, a szentély megtisztítására, amint az Dániel 8:14-ben tárul elénk; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 bemutatja; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amint azt Malakiás megjövendölte: ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt jelképezi a vőlegény menyegzőre való eljövetele is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le, Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 426.

János és Miller előképei voltak annak a megtisztításnak, amelyet Malakiás ábrázol, s amely jelenlegi történelmünkben most megy végbe.

„A próféta ezt mondja: »Láttam egy másik angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És nagy erővel, hatalmas szóval kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett« (Jelenések 18:1, 2). Ez ugyanaz az üzenet, amelyet a második angyal adott. Babilon elesett, »mert paráznsága haragjának borával itatott meg minden népet« (Jelenések 14:8). Mi ez a bor?—Az ő hamis tanításai. Hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat Szombatja helyett, és megismételte azt a hazugságot, amelyet Sátán először mondott Évának az Édenben—a lélek természetes halhatatlanságát. Sok rokon tévedést terjesztett el széles körben, »emberi parancsolatokat tanítván tanítások gyanánt« (Máté 15:9).”

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot annak szentségtörő meggyalázásától. Szolgálatának utolsó cselekedetei között volt a templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó munkában is két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, ama nagy város, mert paráznsága haragjának borából itatott minden népeket« (Jelenések 14:8). És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy hang hallatszik a mennyből, amely ezt mondja: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonzságairól« (Jelenések 18:4, 5).” Szemelvények, 2. könyv, 118.

Krisztus szolgálatának két templomtisztítása, valamint a millerita történelem két templomtisztítása Malakiás harmadik fejezetének beteljesedései voltak, és előre mutatnak arra a két templomtisztításra, amelyek 2001. szeptember 11-én kezdődtek, amikor New York város nagy épületei Isten érintésére omlottak le, és a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászállt, hogy dicsőségével beragyogja a földet. Ez egyebek mellett megcáfolja a mesék

eledelét, amelyet az adventizmus laodiceai teológusai kínálnak, akik azt állítják, hogy Ellen White volt az Illés-próféta, akinek el kellett jönnie az Úr nagy és rettenetes napja előtt. Az a templomtisztítás, amely akkor történik, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyla alászáll, nyolcvanhat évvel azután kezdődött, hogy Ellen White-ot végső nyugalomra helyezték.

Keresztelő János és tanítványai, Miller és a milleriták, valamint a Future for America azokat a hírnököket jelképezik, akik előkészítik az utat a szövetség Követe előtt, hogy hirtelen eljöjjön az Ő templomába, és megtisztítsa azt szentségtörő meggyalázásától.

Illés jelképként egy férfit képvisel. Olyan férfit képvisel, akit a mindennapi élet közegeiből hívtak el, nem pedig papi teológust. Szolgálat a helyes bibliai módszertant mutatja be, vagyis azokat a szabályokat, amelyeket a legfőbb tekintély adott. Szolgálat szemben áll a jelenlegi laodiceai papság mesékből, szokásokból és hagyományokból álló módszertanával. Előkészíti az utat egy tisztító folyamat számára, amely egy mellőzött választott nép maradékából új választott népet támaszt. A tisztító folyamat abba az összefüggésbe van állítva, hogy hirtelen következik be.

Illés egy olyan szolgálatot és művet is jelképez, amelyet Isten kifejezetten megalapít és Isten kizárólagos szolgálataként azonosít.

Ezt a következő cikkben a milleriták történetéből fogjuk bemutatni.

És történt az esti áldozat bemutatásának idején, hogy Illés próféta odalépett, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, legyen nyilvánvaló e mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te szavad szerint cselekedtem. 1Királyok 18:36.